

εστρέφετο καὶ ἔβλεπε τὴν Πεπίταν, τόσον χαρίεσσαν, τόσον νέαν, τόσον ἀγνήν, καὶ τόσον ἐρωτευμένην, καὶ ἡ Πεπίτα ἐμάχετο ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ κατὰ τῶν ἰσχυροτέρων καὶ μάλλον ἐρριζωμένων αὐτοῦ σχεδίων, καὶ ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐφοβέτο μὴ ἀναγκασθῇ νὰ συνθηκολογήσῃ μετ' αὐτῶν.

Οὕτως ἐβασανίζετο ὁ δὸν Λουδοβίκος διὰ τῶν ἀντιμαχομένων τούτων σκέψεων, ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Κουρρίτος ἐντὸς τοῦ δωματίου τοῦ χωρὶς νὰ εἴπῃ τι.

Ὁ Κουρρίτος, ὅστις δὲν ἐξετίμα πολὺ τὸν ἐξαδελφόν του, ὅπῃ ἦτο μόνον Θεολόγος, τὸν ἐσέβετο, τὸν ἐθαύμαζε καὶ εἶχε σχηματίζει περὶ αὐτοῦ ἰδέαν ὑπεράνθρωπον ὅλως, ἀφ' ἑαυτοῦ τὸν εἶδεν ἱππεύοντα τὸν Ἑωσφόρον.

Νὰ γνωρίζῃ Θεολογίαν καὶ νὰ μὴ γνωρίζῃ ἱππασίαν, τοῦτο κατεβίβαζε τὸν δὸν Λουδοβίκον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Κουρρίτου. Ἀλλ' ὅταν ὁ Κουρρίτος παρετήρησεν ὅτι πλὴν τῆς ἐπιστήμης, καὶ ὅλων ἐκείνων, ἅτινα αὐτὸς δὲν ἤγνοει, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐθεώρει δύσκολα καὶ περίπλοκα, ὁ δὸν Λουδοβίκος ἦτο ἱκανὸς νὰ κρατῇται τόσον ἐξαίσιως ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνὸς θηρίου, τότε πλέον ὁ σεβασμὸς τοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ πρὸς τὸν δὸν Λουδοβίκον δὲν εἶχον ὅρια. Ὁ Κουρρίτος ἦτο εἰς ὀκνηρόν, ἕνας χαμένος, ἐν ἀληθὲς ἐπιπλον, ἀλλ' εἶχε καρδίαν ἀγαθὴν καὶ εἰλικρινή. Εἰς τὸν δὸν Λουδοβίκον, ὅστις ἦτο τὸ εἶδωλον τοῦ Κουρρίτου, συνέβαιναν ὅτι ἐπὶ πασῶν τῶν ἀνωτέρω φύσεων, αἷτινες προσελκύουσιν εἰς ἑαυτὰς τὰ κατώτερα ὄντα. Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἀφίνοτο νὰ ἀγαπᾶται, δηλαδὴ ἐκυριαρχεῖτο δεσποτικῶς ὑπὸ τοῦ Κουρρίτου ἐπὶ πραγμάτων μικροῦ ἐνδιαφέροντος. Καὶ ἐπειδὴ δι' ἀνθρώπου οἷος ὁ δὸν Λουδοβίκος σχεδὸν δὲν ὑπάρχουσιν ἀντικείμενα, ὅπως ἀπασχολήσωσιν αὐτοὺς εἰς τὸν κοινὸν καὶ καθημερινὸν βίον, προέκυπτεν ἐκ τούτου, ὅτι ὁ Κουρρίτος ἦγε καὶ ἔφερε τὸν δὸν Λουδοβίκον ὡς μικρὸν παιδίον.

— Ἦλθα νὰ σὲ ζητήσω, τῷ εἶπε, διὰ νὰ μὲ συνοδεύσῃς εἰς τὴν λέσχην, ἥτις σήμερον εἶνε ζωηροτάτη καὶ πλήρης κόσμου. Τί κάμνεις ἐδῶ μόνος καὶ χάρτεϊς μνῆαις;

Ὁ δὸν Λουδοβίκος σχεδὸν χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ τι, καὶ ὡς ἂν ἦτο προειδοποιημένος, ἔλαβε τὸν πῖλον καὶ τὴν ῥάβδον του, καὶ εἰπὼν μόνον: «ὕπαγωμεν ὅπου θέλεις», ἠκολούθησε τὸν Κουρρίτον, ὅστις προηγεῖτο, εὐχαριστημένος διὰ τὴν ἐξουσίαν, ἣν ἐξήσκει.

Ἡ λέσχη πράγματι, ἦτο πλήρης ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, χάρις εἰς τὸ ἐπίσημον τῆς ἐπομένης ἡμέρας, ἑορτῆς τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου. Πλὴν τῶν κυρίων τοῦ χωρίου, ἦσαν καὶ πολλοὶ ξένοι, οἵτινες ἦλθον ἐκ τῶν γειτονικῶν χωρίων, ὅπως παρευρεθῶσιν εἰς τὴν ἑορτὴν καὶ τὴν ὀλονυκτίαν τῆς ἐσπέρας ἐκείνης.

Κέντρον τῆς συναθροίσεως ἦτο ἡ αὐλή, ἐστρωμένη διὰ μαρμάρου καὶ πίδακος εἰς

τὸ μέσον, καὶ πολλῶν γαστρῶν ἐκ ροδῶν, γαρυφάων καὶ βασιλικῶν. Δίμιτον ὕψος βαμβάκερον ἐσκέπαζε τὴν αὐλήν, προφυλάττον αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου. Διάδρομος περιστοιχιζόμενος ὑπὸ μαρμαρίνων κινῶν περιέβαλλε τὴν αὐλήν, καὶ ἐν αὐτῷ, ὡς καὶ ἐν διαφόροις θαλάμοις, οἵτινες εἶχον τὴν εἰσοδὸν τῶν ἐν αὐτῷ, ὑπῆρχον τράπεζαι παιγνιδίων, ἀναγνώσεως καὶ ἄλλαι, εἰς ἃ ἐδίδοντο καφφές ἢ ἀνψυκτικὰ ποτὰ καὶ τέλος, ἔδραι, τραπέζια καὶ τινα ἀνάκλιντρα. Οἱ τοῖχοι ἦσαν λευκοὶ ὡς ἡ χιών, ἐκ τῆς συνεχοῦς ἀπασβεστώσεως, καὶ δὲν ἔλειπον αἱ εἰκόνες, ὅπως στολίσωσιν αὐτοὺς. Ἦσαν λιθογραφίαι γαλλικαὶ κεχρωματισμέναι, μετ' ἐπεξηγήσεως διγλώσσου τῶν παριστανόμενων, εἰς τὸ κατώτερον μέρος αὐτῶν. Ἀλλαι μὲν παρίστανον τὸν βίον Ναπολέοντος τοῦ Α' ἀπὸ τῆς Τουλῶνος μέχρι τῆς Ἀγίας Ἐλένης, ἄλλαι δὲ τὰ συμβεβηκότα τῆς Ματθίλδης καὶ τοῦ Μαλέκ-Ἀδὲλ καὶ ἄλλαι τὰ ἐρωτικά καὶ πολεμικά κατορθώματα Ριχάρδου τοῦ Λεοτοκάρδου, τῆς Ρεβέκκας, τῆς Λαίδου Ροβέννας καὶ τῆς Ἰβανόνης καὶ ἄλλας, τοὺς ἔρωτας, τὰς μεταμφιέσεις, τὰς πτώσεις καὶ τὰς μεταμελείας Λουδοβίκου ΙΔ' καὶ τῆς δεσποινίδος δὲ λὰ Βαλλιέρ.

Ὁ Κουρρίτος ἔσυρε τὸν δὸν Λουδοβίκον, καὶ ὁ δὸν Λουδοβίκος ἀφῆκε νὰ παρυσυρθῇ εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου εὐρίσκετο τὸ ἄνθος τῶν κομψευομένων, τῶν *dandies* τοῦ χωρίου καὶ ὅλων τῶν πέριξ. Μεταξὺ αὐτῶν διεκρίνετο ὁ κόμης τοῦ Χεναθαῦρ ἐκ τῆς πλησιοχώρου πόλεως... Ἦτο πρόσωπον ἑξοχὸν καὶ σεβαστόν. Εἶχε διαμείνῃ ἐπὶ πολλὴν καιρὸν ἐν Μεδρίτῃ καὶ Σεβίλλῃ, καὶ ἐνεδύετο ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ραπτῶν κομψῶς καὶ νεανικῶς. Ἐχρημάτισε δις βουλευτὴς, καὶ εἶχε κάμει μάλιστα ἐπερώτησιν τινα εἰς τὴν κυβέρνησιν περὶ μεταθέσεως εἰρηνοδίκου τινός.

Ὁ κόμης τοῦ Χεναθαῦρ θὰ ἦτο ὡσεὶ τριάκοντα καὶ τινὼν ἐτῶν. Ἦτο καλὸ παλιηκάρι, καὶ τὸ ἐγνώριζε, καὶ ἐκόμπαζεν ἀκόμη ἐπὶ τῷ φόβῳ ὃν ἐνέπνεεν ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐν συμπλοκαῖς, ἐν ταῖς μονομαχίαις καὶ ἐν ταῖς ἐρωτικαῖς ἐπιχειρήσεσιν.

Ὁ κόμης μόλα ταῦτα, καίτοι ἦτο εἰς ἐκ τῶν ἐπιμονωτέρων ἀπειτητῶν τῆς Πεπίτας, εἶχεν ἀποτύχει καὶ αὐτός, ὅπως ὅλοι, οἵτινες τὴν ἡνώχλουν καὶ οἵτινες εἶχον ζητήσῃ τὴν χεῖρά της.

Ἡ πληγὴ τὴν ὅποιαν ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ πικρὰ ἄρνησις εἶχεν ἀνοίξει ἐν τῇ ὑπερηφάνῳ καρδίᾳ τοῦ, δὲν εἶχεν ἐπὶ ἐπουλωθῇ. Ὁ ἔρως εἶχε μετατραπῇ εἰς μῖσος, καὶ ὁ κόμης συχνάκις ἱκανοποιεῖτο, θέτων τὴν Πεπίταν ὡς σκοπὸν ἐφ' οὗ ἔβαλλον πάντοτε οἱ σαρκασμοὶ του.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΑΝΗΣ.

THE DORE DE BANVILLE

ΒΙΟΣ ΕΝ ΟΝΕΙΡΩ

[Τέλος]

Καὶ ἡ ἀλληλογραφία ἐξηκολούθησεν ἔκτοτε, τρελλή, φλογερὰ, τόσῳ πλέον ὅ-

μοιολήθης διὰ τὴν Ἰωάνναν, ὅσον αὐτὴ ἐβυθίζετο εὐπειθῶς εἰς τὰς παραδόσεις τῶν διηγημάτων τῶν Νηρηίδων. Διὰ δὲ τὸν Ἑρρίκον, ἀφηγοῦμενον ὅτι θὰ κατακτήσῃ κόσμους ὅλους δι' αὐτήν, ὅτι θὰ τὴν καθίσῃ ἐπὶ θρόνων, ὅτι μέλλει νὰ ἐπιθέσῃ διαδήματα ἐπὶ τοῦ μέτωπου της, ἐνόμιζεν ὅτι, πᾶνθ' ὅσα οὗτος ὑπέσχετο, ἦσαν ἀληθῆ καὶ ὅτι ἐν προσεχεί μέλλοντι θὰ προέβαιναν εἰς τὴν πραγμάτωσιν αὐτῶν. Ἀλλ' ἡ Ἰωάννα δὲν ὑπῆρξεν ἡ μόνη μεθυθεῖσα ἐκ τῶν πλήρων ἐκθιάσεως καὶ μέθη; ἔρωτος σελίδων, ἀναγινώσκουσα καὶ γράφουσα ταύτας, ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ἡ Λευκὴ κατελήφθη ἐκ τῆς μεταδοτικῆς ταύτης νόσου, ἀπολάυσασα καὶ αὐτὴ πλείστων τρυφῶν, ἀλλὰ καὶ πλείστων δοκιμασιῶν. Ἠγάπα ἐπίσης αὕτη τίνα; ἦτο ἄρα γε ὁ αὐτὸς Ἑρρίκος, τοῦ ὁποῦ τοῦ πρόσωπον διεξῆγεν ἐπιτυχῶς, ὅστις καλούμενος ὑπὸ τῆς φαντασίας τῶν νεανίδων κατέστη τῇ ἀληθείᾳ ζῶν ἀντικείμενον δι' ἀμφοτέρας; Τὸ ἡγνόνει ἐπέζετο σφόδρα νὰ καταστήσῃ γνωστὸν δεῖγμά τι τοῦ πάθους ὅπερ τὴν κατέτρωγεν. Ἀλλὰ μετὰ μεγάλῃς συνέσεως ἔπαυσε μετὰ τοῦ ἔρωτος, ἵνα μὴ προσβληθῇ ὑπὸ τῆς φλογὸς ἐκείνης, ἥτις οὐδενὸς φεῖδεται. Κατατρυχομένη ὑπὸ μανίας, ἥτις, ἵνα ἔλκῃ τὴν γέννησίντης ἐξ ἀπλοῦ κυήματος τῆς φαντασίας, δὲν ἦτο ὀλιγώτερον ζωηρά, καὶ ὑπεκκαύσασα ἐν ἑαυτῇ τὴν δίψαν τοῦ νὰ ἀγαπᾷ καὶ ἀγαπᾶται, ἡ Λευκὴ κατείχετο νῦν ὑφ' ὀρμῶν, ἀνευ μὲν σκοποῦ, ἀλλ' οὐδαμῶς προσπεποιημένων, ὅσας ἐγγράμε τὰς ἐπιστολάς, τῶν ὁποίων αἱ πυρκαϊσμοὶ φράσεις ἐξηρέθιζον καὶ ἑαυτὴν ὡς καὶ τὴν φίλην της Ἰωάνναν.

Ἡ Λευκὴ ὁμῶς πρώτη ἀνελάμβανε τὸν λόγον, διότι εὐρέθη ἀπέναντι οὐσιώδους κωλύματος, ὅπερ δὲν προσέδεν. Καὶ τοῦτο εἶνε τὸ ἐξῆς: Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ λήξις τῶν ἐρωτικῶν διαμειψέων ἔφθασε ταχύτατα, δὲν ἐγνώριζε πλέον ποσῶς νὰ ὑποδυθῇ τὸ πρόσωπον τοῦ Ἑρρίκου, τοῦ ὁποῦ τὴν δρᾶσιν τόσῳ τολμηρῶς ἀνέλαβεν. Ἡ Ἰωάννα δὲ Μελιδ ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ τὸν Ἑρρίκον της, καὶ τὸν ἰκέτευεν ἐν τινὶ ἐπιστολῇ νὰ ἐπιδειχθῇ, πρᾶγμα δυσκολώτατον δ' ἐραστὴν ἀνύπαρκτον. Δις τοῦ μηνὸς ἡ Ἰωάννα διήρχετο τὴν ἡμέραν παρὰ τῇ μητρί της, καὶ δις ἐξήρχετο εἰς περίπατον μετὰ τῶν λοιπῶν συντροφίμων της. Ἦπόρει κατὰ φυσικὸν λόγον πῶς ὁ Ἑρρίκος δὲν ἐφρόντιζε νὰ μάθῃ τὰς ἡμέρας τῆς ἐξόδου της, διότι ὁσάκις ἐξήρχετο εἰς περίπατον οὐδαμῶς συνήντα τὸν Ἑρρίκον. Ἀπέδιδε τὴν φαινομενικὴν του ταύτην νωθρότητα εἰς τὴν κατέχουσιν αὐτὴν δειλίαν, ἥτις πολὺ ὁμοιάζει πρὸς κακὴν πίστιν. Μὴ δεχομένη πλέον προσκόμματα, δεσποτικὴ ὡς κατακτητὴς καὶ ὡς μικρὰ κόρη, ἀπῆτει μετὰ τινος αὐθεντείας τὴν ἐμφάνισιν τοῦ φίλου της, ὅστις ἀποφεύγων πάντοτε δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ εὕρῃ εὐσχημον δικαιολόγησιν.

Ἐν τούτοις ἡ Λευκὴ δὲ Καστὰν δὲν ἐξώθησε τὴν κακίαν της ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ παρυστήσῃ εἰς τὴν φαντασίαν

τῆς φίλης τῆς τὸν Ἑρρίκον ὡς ἀποθανόντα· τὸνναντίον, ἀφῆκε νὰ νομίζῃ ἡ Ἰωάννα ὅτι προσεκληθῇ οὗτος εἰς τὴν Μεσημβρινὴν Γαλλίαν ἕνεκεν ἐπελθούσης στηθικῆς νόσου. Ἐκ τῶν Καννῶν, ἔνθα ἐρέμβαζεν ὑπὸ τὰς δάφνας θεώμενος τὴν κυανὴν θάλασσαν, δὲν ὑπῆρχε μεσότοιχον ἵνα τὸ ὑπερπηδήσῃ ἐν καιρῷ νυκτός, ὅπως πορευθῇ καὶ ἀποθέσῃ τὰς ἐπιστολάς ἐν τὸς τοῦ μικροῦ σπηλαίου, ἔνθα κελεύει ὁ ρυαξ. Ἐπίσης ὁ Ἑρρίκος ἔμελλε νὰ τηρήσῃ σιγὴν εἰς τὰς θερμὰς παρκαλήσεις τῆς μικρᾶς του ποιητρίας, ἥτις ἐξήντησε πλέον ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα· ἡ Λευκὴ ἤλπιδεν ὅτι ἡ Ἰωάννα, μὴ ἔχουσα τι νὰ γράψῃ ἢ νὰ ἀναγνώσῃ, θὰ παρηγορεῖτο φυσικῶς τὸ λόγῳ καὶ θὰ ἐλθισμόναι τοῦ λοιποῦ ἑνα Ἑρρίκον, ὅστις κατ' οὐδένα τρόπον παρουσιάζετο.

Τοῦναντίον ὁμῶς συνέβη. Ἡ νεανὶς δὲν ἔπαυε νὰ ἀναγινώσκῃ τὰς ἀρχαίας ἐπιστολάς, ἐτρέφετο ἐξ αὐτῶν καὶ ἤρχισεν ἐκ νέου νὰ γεύηται τῆς ἀπατηλῆς αὐτῶν ἡδύτητος.

Μετ' ὀλίγον, οἰοῦναι παράφρων, κατατρυχομένη ἐκ βαθυτάτου καὶ ἀδιοράτου κακοῦ, ἐγένετο κάτισχνος, ὥχρᾳ ὡς κηρός, ἔπαυσε νὰ τρώγῃ καὶ νὰ ὀμιλῇ. Περιεπάτει μόνη, μὴ ἐμπιστευομένη πλέον οὐδ' εἰς αὐτὴν τὴν Λευκὴν, οἱ δ' ὀφθαλμοὶ τῆς ἐφαίνοντο ὑπερμεγέθεις ἐκ τῆς ἰσχνότητος. Ὁ ἱατρός τοῦ οἰκοτροφείου δὲν συνεβουλεύθησαν δὲν ἡδυνήθη νὰ ἀποκρύψῃ τὰς ἀνησυχίας, τοσούτῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον ἐπρόκειτο περὶ ἀσθενείας, ἥτις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαγνωσθῇ, ἔβλεπε δὲ μετὰ προφανοῦς λύπης νὰ σβύνῃ ἡ χαρίεσσα νεανὶς, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ὑπὸ τίνος νόσου προσεβλήθη. Ἡ κυρία δὲ Μελιδ ἀπελπίς μετέφερεν εἰς τὴν οἰκίαν τὴν θυγατέρα τῆς. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἐπίσης αὕτη ἔμενεν ἄφρων, ξένη πρὸς πᾶν, μεθυσφαλῆς. Μετ' ὀλίγον κατέπεσε κλινῆρης. Ἡ μέραν τινὰ ἡ κυρία δὲ Μελιδ λαμβάνουσα τὰς ψυχρὰς χεῖράς τῆς καὶ καλύπτουσα αὐτὴν διὰ φιλημάτων τὴν ἰκέτευσε νὰ τῇ ἐκμυστηρευθῇ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Ἄνευ πάλης, ἄνευ ἀντιστάσεως καὶ παρκαλή-

σεων, ἡ Ἰωάννα διηγήθη τὸν πρὸς τὸν Ἑρρίκον ἔρωτά τῆς, καὶ ἐν γένει ὁλόκληρον τὸ ρωμαντικὸν ἐν τῷ οἰκοτροφείῳ συμβάν. Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ τὴν συμβουλευσωσι νὰ εἶνε λογικὴ, δὲν ἐζήτηι τίποτε, δὲν ἤθελε τίποτε, ἀπέθνησκεν. Ἡ μήτηρ τῆς βεβαία οὕσα ὅτι μετ' οὐ πολὺ θὰ ἀπηλλάσσετο τοῦ τέκνου τῆς, ἐφρόντισε νὰ ἀναζητήσῃ τὸν Ἑρρίκον, τοῦ ὁποίου καὶ μόνῃ ἡ θεὰ ἤρκει νὰ σώσῃ τὴν Ἰωάνναν τῆς.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ ἀνέυρῃ ἐραστήν, τοῦ ὁποίου καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα ἡγνόνει, καὶ ὅστις καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας ἔπεμπε τὰς ἐπιστολάς του διὰ τῶν Σουλφιδῶν, διότι αἱ κυρίαι Ὀλλιβὲ κατέδειξαν εὐχερῶς ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ διεισδύσῃ τις ἐντὸς τοῦ οἰκοτροφείου, προσέτι ὅτι οἱ γείτονες δὲν εἶχον νέον υἱόν, καὶ ὅτι ἐὰν τολμηρὸς τις ἐπεχειρῇ νὰ ὑπερπηδήσῃ τὸ ὑψηλὸν τεῖχος θὰ ἐγένετο βορὰ τοῦ Τῶμ, ὑπερμεγέθους κυνός, τὸν ὁποῖον ἐν καιρῷ νυκτός ἀπέλυον ἐν τῷ κήπῳ, ἀφίνοντες αὐτὸν σχεδὸν ἄσιτον.

Ἀλλ' ἡ ἀβεβαιότης αὕτη δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Ἡ Λευκὴ δὲ Καστὰν φοβηθεῖσα ἀνεκοίνωσε πάντα εἰς τὴν μητέρα τῆς, ἥτις καὶ διεφώτισε τὴν κυρίαν δὲ Μελιδ. Ἐπίστευσε τότε ἡ δυστυχὴς μήτηρ ὅτι θὰ ἐθεραπεύετο ἡ Ἰωάννα μανθάνουσα πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, κατανόουσα ὅτι ἡγάπησε φανταστικῶς, καὶ ἡ Λευκὴ, παρ' ἧς ἀπήτησαν τὴν θυσίαν ταύτην, ἐξωμολογήθη τὰ πάντα πρὸς τὴν φίλην τῆς, χύνουσα ἄφθονα δάκρυα μετανόας. Ἀλλ' εὐθὺς ἡ ὥχρᾳ ἀσθενὴς ἐν τῇ παρκαίρῳ ταύτῃ ἐξωμολογήσει εἶδε παιζομένην κωμῳδίαν, δόλον καὶ πανουργίαν, ὅπως τῇ ἀποδώσῃ τὴν γαλήνην, τῇ ἐφαίνετο δὲ ὅτι ὁ πρὸς τὸν Ἑρρίκον τῆς ἔρως τόσῳ ἀληθὴς, τόσῳ προφανὴς ἦτο, ὥστε δὲν εἶδεν ἄλλο εἰμὴ χίμαιραν ἐν τῇ πραγματικότητι. Τόσον ἡ φαντασία φαίνεται πιστὴ εἰς τὰς ἐμπνεύσεις, αἵτινες θορυβοῦσι τὰς ἡμετέρας ψυχάς.

Ἀπέλιπε πλέον πᾶσα ἐλπίς. Ἰνα καταβάλωσι καὶ τὴν τελευταίαν προσπά-

θειαν ὥφειλον νὰ ἐπινοήσωσι ψεύδη, καὶ τῇ εἰσηγήσει τοῦ ἐξόχου πατρικίου, ὅστις ἐπετρόπευε τὴν μικρὰν Ἰωάνναν, ἀπεφάσισαν νὰ τῇ ἐπιδείξωσι ψευδῇ Ἑρρίκον. Νεαρός τις ἀνεψιὸς τῆς κυρίας δὲ Καστὰν ἐλθὼν ἐκ Γουαδελούπης, ὅπως ἀποπερατώσῃ τὰς σπουδὰς του ἐν Παρισίοις καὶ ὅστις ἀρκούντως ὁμοιάζε πρὸς τὸ ὑπὸ τῆς φαντασίας τῆς Ἰωάννης δημιουργηθὲν πρόσωπον, ἀνεδέχθη νὰ ὑποδυθῇ τὸ πρόσωπον τοῦτο, διὰ τὴν ὑπόδυσιν τοῦ ὁποίου ἡ Λευκὴ σύνοφρυς ἐκ τῆς θλίψεως καὶ μεταννοημένη τῷ ἔδωκε τὰς ἀναγκαίας πληροφορίες. Σφόδρα συγκινημένος καὶ τὰ μέγιστα ταρχαεῖς ἐκ τοῦ τραγικοῦ συμβάντος, τὸ ὁποῖον ἐμυεῖτο, ὁ ἐνθουσιῶν ἀγαθὸς νεανίας ὠδηγήθη παρὰ τὴν κλινὴν ἔνθα ἡ Ἰωάννα ὥχρᾳ ἦδη καὶ κάτισχνος δὲν ἔζη εἰμὴ διὰ τοῦ βλέμματος μόνον, καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα τῆς νεανίδος ἠθέλησε νὰ ὀμιλήσῃ. Ἀλλ' αὕτη ἐπέσπασεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς τεθλιμμένους τῆς ὀφθαλμούς καὶ διὰ φωνῆς, ἥτις δὲν ἦτο πλέον εἰμὴ ἀσθενὴς πνοή: «Δὲν εἶνε αὐτός», εἶπε μετ' ἀπελπισίας.

Καὶ ἐβυθίσθη ἐντὸς τοῦ προσκεφαλαίου τῆς, στρέψασα τὴν κεφαλὴν τῆς πρὸς τὸν τοῖχον ἵνα ἐκπνεύσῃ.

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν παρέδιδε τὴν ψυχὴν τῆς, ὁ νεανίας κατέπεσε ἀναίσθητος παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης, κεραυνόπληκτος, συντετριμμένος, τυφλὸς ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν θανούσαν μικράν.

I. Σ. Κ.

ΤΕΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Κατὰ τὸ Ε' ἔτος δημοσιευθήσονται ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα»:

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ:

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ,
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΦΕΡΜΠΟΥ.

ἡθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ λαμπρῶν ὁλοσελίδων εἰκόνων, κατὰ μετάφρασιν

FORTUNÉ BOISGOBEY:

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ,

τὸ ἐκλεκτώτερον τῶν ἔργων τοῦ γνωστοῦ τοῖς ἀναγνώ-

στὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» μυθιστοριογράφου, κατὰ μετάφρασιν ΧΑΡΙΔΑΟΥ ΚΑΛΑΪΣΑΚΗ.

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ:

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ,

τοῦ γνωστοῦ Ἀγγλοῦ συγγραφέως τῆς Λευκοφόρου ἔργον ὑψηλῶν διδαγμάτων, ὑπερανθρώπου ἀφοσιώσεως, ἀνεφίκτου γενναιότητος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰσθημάτων, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ ΝΙΚ. ΣΠΑΝΔΟΝΗ.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΜΠΕΛΩ ΚΑΙ
ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ:

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ,

μυθιστορία μεγίστου ἐνδιαφέροντος, πολλὴν ἐμποιήσασα αἰσθησιν ἐν Παρισίοις.